

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie przekazania przez Francję drugiej transzy pomocy na rzecz restrukturyzacji Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée (SNCM);
2. obciążenie strony pozwanej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty:

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji C(2004)4751 wersja ostateczna z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie ogłoszenia zgodności z zasadami wspólnego rynku pod pewnymi warunkami przekazania przez Francję drugiej transzy pomocy na rzecz restrukturyzacji Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée (SNCM) [pomoc nr C 58/2002 dawniej N 118(2002)]. Decyzja ta idzie w ślady decyzji z dnia 9 lipca 2003 r. warunkowo dopuszczającej pierwszą transzę tej pomocy na restrukturyzację.

Na poparcie swoich żądań skarżąca spółka powołuje się na naruszenie art. 87 Traktatu WE i przepisów przyjętych w celu jego wykonania, istotnych z punktu widzenia niniejszej sprawy, a mianowicie po pierwsze warunków określonych w ww. decyzji z dnia 9 lipca 2003 r., a po drugie warunków wynikających z wytycznych wspólnotowych Komisji z 1977 r. dotyczących pomocy państwa na rzecz transportu morskiego⁽¹⁾ [tłumaczenie nieoficjalne] i wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw⁽²⁾, w wersji obowiązującej w chwili wszczęcia procedury wyjaśniającej odnośnie do spornej pomocy.

Skarżąca nadmienia w tym względzie, że wbrew decyzji z dnia 9 lipca 2003 r., udziały SNCM w Compagnie Corse Méditerranée nie zostały zbyte. Ponadto SNCM wciąż stosowała politykę cenową nastawioną na oferowanie niższych cen niż konkurencja.

Ponadto, co się tyczy ww. wytycznych wspólnotowych, plan restrukturyzacji przedstawiony przez Republikę Francuską nie został w całości wdrożony. Co więcej wielkość pomocy nie była ograniczona do niezbędnego minimum.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 5.7.1997, str. 5.

⁽²⁾ Dz.U. C 288 z 9.10.1999, str. 2.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2005 r. przez Gerrita Bethuyne'a i 4 innych urzędników przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-234/05)

(2005/C 205/56)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 13 czerwca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Gerrita Bethuyne'a, zamieszkałego w Dentergem (Belgia) i 4 innych urzędników, reprezentowanych przez adwokatów Sébastiena Orlandiego, Xaviera Martina, Alberta Coolena i Etienne'a Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) uchylene decyzji powołujących skarżących na urzędników Wspólnoty Europejskiej w zakresie, w jakim określają one ich grupę zaszerogowania przy naborze, na podstawie art. 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego.
- 2) obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty:

Zarzuty i argumenty podnoszone przez skarżących są identyczne z zarzutami i argumentami w sprawie T-130/05⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 28.5.2005, str. 31

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2005 r. przez Jana Sifferta przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-235/05)

(2005/C 205/57)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 20 czerwca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jana Sifferta, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów Sébastiena Orlandiego, Xaviera Martina, Alberta Coolena i Etienne'a Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- 1) uchylenie decyzji, na mocy której skarżący został powołany na urzędnika Wspólnot Europejskich, w zakresie, w jakim określa ona przy jego naborze grupę zaszeregowania na podstawie art. 12 załącznika XIII regulaminu pracowniczego;
- 2) obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne z podniesionymi w sprawie T-130/05 Albert-Bousquet i in. przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 28.5.2005, str. 31

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2005 r. przez Willema Aldershoffa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-236/05)

(2005/C 205/58)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 17 czerwca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Willema Aldershoffa, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów Sébastiena Orlandiego, Xaviera Martina, Alberta Coolena, Jeana — Noëla Louisa i Etienne'a Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji oceniającej przebieg jego kariery za okres od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2003 r.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie swej skargi skarżący w pierwszej kolejności podnosi zarzut popełnienia oczywistego błędu w ocenie okoliczności, że za jego wydajność nie została mu przyznana ocena „Wyróżniająco” lub „Bardzo dobrze”, chociaż w swej opinii osiągnął on — a wręcz wyszedł poza — swe cele i to

pomimo napotkanych w swym miejscu pracy szczególnych trudności.

Skarżący podnosi następnie zarzut rzekomej sprzeczności pomiędzy, z jednej strony, zawartymi w tej ocenie komentarzami, które jego zdaniem wskazują na poprawę ze względu na to, że wyszedł on poza swe cele, a, z drugiej strony, ocenami, które zostały mu przyznane i które jego zdaniem znajdują się poniżej średniej.

Wreszcie skarżący podnosi zarzut braku właściwego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2005 r. przez Éditions Odile Jacob SAS przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-237/05)

(2005/C 205/59)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 17 czerwca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga spółki Éditions Odile Jacob SAS z siedzibą w Paryżu, reprezentowanej przez adwokatów Wilko van Weerta i Oliviera Frégeta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji odmawiającej podania do wiadomości skarżącej dokumentów, o co ta wniosła zważywszy, że:
 - Komisja nie przystąpiła do rzeczowego i indywidualnego badania każdego z dokumentów, o dostęp do których wniosła skarżąca;
 - Komisja błędnie zastosowała wyjątki, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 1039/2001;
 - Komisja naruszyła, w każdym razie, prawo skarżącej do częściowego dostępu do żądanych dokumentów;
 - Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności nie równoważąc zastosowania wyjątków zawartych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 1039/2001 z wyższym interesem, który uzasadnia wydanie dokumentów;